

Melancòlica nit de cap d'any

Un relat de: [Trenta-tres desitjos](#)

Va decidir abaixar totes les persianes del pis, amb una tristesa poc camuflada i sense ganes de que el rellotge seguís endavant. Potser ho va fer perquè no volien que els veïns s'assabentessin de la seva soledat, o simplement ho va fer perquè sí. El trenta-u de desembre sol ser un dia especial per totes les noies joves: la festa, les amigues, es necessita companyia per començar bé l'any. Però aquella nit, la Sandra no estaria massa ben acompanyada. Estava sola en un pis, de noranta metres quadrats, que aquell dia semblava molt més gran que de costum. Un silenci amarg i trist recorria tota la sala d'estar on es trobava. L'únic que el trencava eren els seus tacons de dotze centímetres, els quals no portava amb massa elegància. Aquella nit havia decidit posar-se guapa, sense motiu. Duia un vestit negre ajustat, perfecte per una nit de festa; tot i això, ella no el podria lluir.

Malauradament ningú tindria la possibilitat d'afalagar-la, ni tampoc d'admirar el seu bon gust a l'hora de vestir. Els seus pares havien marxat a un sopar amb amics, pensant-se que la seva filla passaria la nit a casa d'alguna companya de classe. Però això era mentida, una mentida ideada per la Sandra per evitar preocupacions. Una mentida que amagava vergonya, tristesa i sobretot remordiments. Remordiments per haver actuat com havia actuat. Ho havia perdut tot. No li quedaven amics i ja no volia preocupar més a ningú. La Sandra passaria el cap d'any sola, acompanyada d'uns talls de pizza escalfats al microones i tres caps plenes de gelats de xocolata. Mentre sopava, sola, tenia la mirada perduda cap a la porta. Com si tot fos una broma, com si en realitat tot fos una sorpresa. Però no, no era així. Milions de sensacions recorrien el seu cap en aquell moment. La sensació de penediment l'ofegava, li creava una pressió al pit que feia que li costés respirar. Va mirar el mòbil per catorzena vegada en mitja hora. No parava de comprovar si tenia alguna trucada perduda, un missatge, qualsevol cosa que li fes sentir que no estava del tot sola. No perdia l'esperança, tot i que en el seu interior sabia clarament que per molt que mirés no apareixeria res: ningú pensaria en ella. Però és el que li tocava, el que es mereixia. Assumir les conseqüències. Perquè no, la Sandra no era la típica nena bona a la que li costa fer amics, no. La Sandra era una manipuladora, una egoista. Estava sola per haver infravalorat el que tenia. Ella en els mesos anteriors havia agafat la mala costum de menysprear i tractar malament a les persones que l'estimaven; doncs ara aquelles persones estarien juntes, unides, rient i celebrant un cap d'any que segurament mai oblidarien. Però la Sandra tampoc l'oblidaria, segur que no. Seria un record que quedaria guardat per sempre en un petit parèntesis de la seva memòria, juntament amb totes les coses que sempre intentaria oblidar, però que mai podria.

Reprimint tot això va tancar els ulls tres segons, va respirar profundament i seguidament va actuar com si en realitat res li importés. Va posar-se a mirar una pel·lícula trista, amb la dolça companyia dels gelats de xocolata. Sense poder evitar-ho, en un dels moments més intensos, va desfogar les llàgrimes que tan de temps s'havia empassat per culpa de l'orgull. Llàgrimes que van desencadenar un plor sincer d'una hora sencera. Així doncs, mentre plorava van tocar les campanades de les dotze i en aquell precís moment es va adonar de fins a quin punt s'estava penedint de tot, entristida per la soledat que l'envoltava. Un regust melancòlic va recobrir l'habitació, i la Sandra va adonar-se del seu gran error. Tot i la tristesa i la soledat, al cap i a la fi a aquella nit va aprendre una lliçó que mai oblidaria. Perquè mai saps el que tens, fins que ho perds...